

עמ"י 28909/07/16 - מדינת ישראל נגד טהה אבו ג'אנם

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

14 יולי 2016

עמ"י 28909-07-16 מדינת ישראל נ' אבו ג'אנם

לפני השופט יעקב שפסר

העוררת מדינת ישראל

נגד

המשיב טהה אבו ג'אנם

נוכחים:

ב"כ העוררת עו"ד רפי וקנין

ב"כ המשיב עו"ד שוקרי אבו טביק ועו"ד אטיאס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון מאתמול (מ"י 16-06-46538) לפיה שוחרר המשיב בתנאים מגבילים.

רקע ההחלטה והבקשה שביסודה הינו חשד כנגד המשיב לביצוע עבירות של גרם מוות בכוונת תחילה וחטיפת אדם לשם רצח. המשיב נעצר לראשונה ביום 19.6.16 ומאז הוארך מעצרו מעת לעת עד עתה, זאת לאחר שנמלט מהבלשים שבאו לעוצרו ונעצר רק בחלוף 12 יום בהם היה בבריחה ובמקום מסתור.

בהחלטתו ציין בית המשפט כי המשיב עצור מזה 26 ימים והמדובר בבקשה שיטית להארכת מעצר בעניינו. יום קודם לכן האריך בית המשפט את מעצרו ביום אחד לצורך ביצוע פעולה מסוימת ואולם זו לא הניבה תוצאות. בנסיבות אלה שוחרר המשיב כאמור.

תמצית טיעוני הערר היא כי כנגד המשיב קמה עילת מעצר סטטוטורית של מסוכנות כשבתיק זה מעורבים נוספים ועל כן קיים אף חשש מובנה לשיבוש החקירה במידה וישוחרר המשיב. עניין זה נקבע על ידי בית המשפט עוד ביום 6.7.16 לאחר שהורה על הארכת מעצר המשיב ובין היתר בהתייחס לעוצמת החשד סבר מלכתחילה כי היה מקום להיעתר לבקשה במלואה היינו, עד לתום 30 ימי המעצר הקבועים בחוק וזאת בהתייחס לעוצמת החשד ואולם מצא לנכון לצמצם את ימי המעצר לצורך פיקוח שיפוטי על החקירה.

העוררת טוענת עוד כי ביום 11.7.16 התפתחה החקירה לכיוון נוסף ובגין פעולה זו החליט בית המשפט להאריך את מעצרו של המשיב למשך 24 שעות לבחינת התפתחותה שכן היתה עשויה לשנות את המשך הליך החקירה. ניסיון לביצוע הפעולה נכשל בעקבות אירוע המפורט בנספח סודי שהוגש לעיון בית משפט קמא ולעיוני. על כן חזרה העוררת לתכנית החקירה המקורית וביצעה סדרת מעצרים הנוגעים במישרין אף למשיב המחייבת הישגותיו במעצר.

בהחלטת אמש אשר התייחסה לבקשת הארכת מעצרו למשך 5 ימים נוספים, עד ליום 18.7.16 שאז יסתיימו 30 ימי המעצר, החליט בית המשפט לדחות את הבקשה ומכאן הערר שלפני.

העוררת טוענת כי טעה בית המשפט קמא בהחלטתו זו משהתעלם מהחלטת כב' השופט מיכליס מיום 6.7.16 להצדקת הארכת המעצר עד למלוא 30 הימים. עוד טוענת כי היה מקום להאריך את המעצר גם בשל מעצר חשוד נוסף אשר מעצרו הוארך בגין אותן פעולות חקירה הכרוכות במשיב. כן טוענת העוררת כי בית המשפט קמא לא נתן משקל מספק לחומרת העבירות ובצורך למיצוי החקירה, במיוחד כשהחשדות כנגד המשיב התעצמו תוך כדי תקופת המעצר. העוררת טוענת עוד כי בית המשפט לא בחן את פעולות החקירה הרבות והמהותיות שהוצגו בפניו ואשר התפתחו ערב הארכת המעצר והסתפק אך בנימוק כי אותה פעולה בודדת לא הניבה תוצאות, לא בחן את הערבים, לא תחקר אותם ואת מסגולותם לשמש בתפקידם. לבסוף טוענת העוררת כי טעה בית המשפט בהיעדר נימוק לשחרור המשיב תוך הסתפקות בקביעת עובדה כי השופט מיכליס האריך ביום את מעצרו של המשיב והתעלם מהיותה של החקירה מורכבת, בעלת תחכום רב ונוכח פעולות שיבוש רבות המבוצעות לצורך הכשלתה. לעניין זה העוררת מציינת כי מאז חטיפת הקורבן ועד עתה פועל צוות החקירה ללא לאות לאסוף כל פיסת מידע וראיה לצורך איתור הגופה כשמעורבותו של המשיב בעבירות מובהקת ונחרצת גם לפי גירסתו שלו בחקירה.

המשיב עותר לדחיית הערר. לטענתו מציגה היחידה החוקרת ראיות שקיימות בידה למעלה משלושה שבועות ועל כן מן הדין היה או להגיש כתב אישום על סמך הראיות שהצטברו או לשחרר את המשיב. ככל שאין התפתחות בחקירה לא ניתן לאפשר את המשך ימי המעצר ועל כן לא ניתן לומר שהחלטת השחרור אינה סבירה. ההחלטה סבירה שכן ברגע שפעולות החקירה הנדרשות אינן מניבות תוצרים ממשיים יש להורות על שחרורו. המשיב טוען עוד כי אינו יכול להיות בן ערובה לחקירת עניינם של אחרים וניסיונות החוקרים כעת לקדם את החקירה באמצעות המשיב לא תניב פירות תוך שבא כוחו מצהיר כי נתן לו הוראה מפורשת שלא לשתף פעולה בחקירה ולא למסור מילה בחקירה.

לאחר שעיניתי בהחלטת בית המשפט קמא, בחומר הראיות שהוגש לעיוני ובנספחים סודיים שהוגשו לבית המשפט קמא ולפני, נחה דעתי כי יש להיעתר לערר.

אציין כי קיים קושי לבחון את החלטת בית המשפט קמא בהיעדר נימוקים למעט היקף מעצרו של המשיב והעובדה כי פעולה מסוימת לא הניבה תוצאות. סבורני כי נוכח החשד העומד כנגד המשיב כמו גם הראיות שהצטברו בעניינו, מן הראוי היה ליתן פירוט מורחב יותר לנימוקי השחרור משהוחלט לעשות כן.

מעבר לאמור, בחינת החומר שהונח לפניי מלמדת כי אכן קיים חשד סביר בעניינו של המשיב למעורבות וביצוע המיחוס

לו. מאליו מובן כי מתקיימת בעניינו עילת מעצר סטטוטורית של מסוכנות. בהינתן חומרת החשד כנגד המשיב, בד בבד עם העובדה שנמלט מבלשים שבאו לעוצרו ונעצר רק בתום 12 יום בהם היה בבריחה ובמקום מסתור, ברור כי קיימת אף עילת מעצר של חשש מהימלטות מאימת הדין. מהמסמכים שהוצגו לפני עולה, כי קיימים אף ניסיונות לשיבוש הליכי חקירה, ומכלול האמור מלמד כי אכן קיימות עילות של ממש למעצר המשיב ואף בעניין זה נראה כי היה מקום לפחות לבחון ביתר זהירות את טיב הערובות שהוצגו קודם שיישקל השחרור אם בכלל וייקבעו התנאים לו.

עיון בפעולות החקירה הנדרשות לביצוע מלמד כי חלקן מחייב את מעצרו של המשיב וזאת על מנת למנוע הכשלתן. בעניין זה אני מתייחס בעיקר לפעולות 1, 8 ו-9.

ער אני לכלל כי ככל שמתארכת תקופת המעצר כך יש להציג ראיות וחומרי חקירה מבוססים יותר על מנת להצדיק את הארכתה. עם זאת, ונוכח כל האמור, בהינתן החשד הסביר הלא מבוטל הקיים כנגד המשיב, עילות המעצר המובהקות הנוגעות אליו ופעולות החקירה הנדרשות לביצוע, נראה לי כי אכן נפלה שגגה מלפני בית המשפט קמא משהורה על שחרורו של המשיב, ולעניין זה סבורני כי כישלונה של הפעולה הבודדת אליה התייחס בית המשפט קמא, אשר למרבה הצער לא נגרמה עקב מחדל רשות החקירה, אין בה כדי לקבוע שמתייטר הצורך בבחינת יתר הנדרש ושנצבר כנגד המשיב.

לאור האמור הנני מורה על קבלת הערר ומעצרו של המשיב עד יום 18.7.16 שעה 12:00.

חומר החקירה מוחזר לב"כ העוררת.

ניתנה והודעה היום ח' תמוז תשע"ו, 14/07/2016 במעמד הנוכחים.

יעקב שפסר , שופט